

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Δέν ειμαι ξνοχος άπέναντί σου. Δέν πρέπει νά με ύποπτεύσαι, άκοβ; ;
 Τι έκαμα ; Παραπονείσαι έναντίον μου χωρίς νά μου λές τι κακό σου έκαμα.
 Είμαι βέβαιος έν τούτοις ότι μετανοείς για την άδικη κατηγορία σου. Θα τό όμολογήσης μόνη σου τό λάθος σου. Ναί !

Βιλαρόδ

Της Νινόν προς τον Βιλαρόδ

Εθώμωσα και άναγνωρίζω ότι είχα άδικο. Πώς θέλεις έν τούτοις νά πω-δεχθώ ότι θυσιάζεσαι για μένα, ένώ διασκεδίζεις;
 Μου λές, ότι αγαπά; τό χορό και μου συνιστά; νά έχω ύπομονή.
 Αγοψ ζηλεύω τί θές; νά κάμω; Γιατί τά θέλεις όλα δικά σου; Ζητά; νά σου μιλήσω ειλικρινώς; Να λοιπόν σου τό λέω : Άρχισα νά νιώθω πώς; δέν μ' αγαπάς πειά !

Νινόν

Της Νινόν ντε Λανκλό προς τον κόμπτα Λερνι

Αυτούμαι πολύ, αγαπητέ μου, πού δέν είμαι σύμφωνη μαζί σας. Μου έδηλώνετε τον έρωτά σας με περιφράσεις. Δέν μπορώ νά σας όρκισθώ πώς; μου άρέσετε. Είθετε πολύ συμπαθητικό; , μά αυτό δέν δέν θα μου ξιναμιλήσετε για έρωτα.

Είμαι πολύ κουρασμένη από τή συζήτηση αυτή, και μόνο ένας άνθρωπος, πού δέν θα έχω άπαιτήσεις μπορεί νά μου άρέση:

Σά; λυπούμαι ! Είθετε τόσο καλός και τόσο εύγενής; !

Έλλίξω όμως ότι δέν θα με παρεξηγήσετε !
Νινόν

Το Λουκιανού Βοναπάτον προς την κ. Ρεκαμιέ.

Σά; τό είπα, Ίουλιέττα : ή ζωή χωρίς έρωτα είνε σαν ύπνο; βαθύ; !

Είθετε ή μόνη γυναίκα στον κόσμο πού μ' έκαμε νά αισθανθώ ένα βαθύτατο αίσθημα τυμφορότητος; και εύγνωμοσύνης. Σά; είμαι εύγνωμων γιατι είθετε ωραία, γιατί λάμπετε με τό ύπέροχο πνεύμα σας και σκορπίζετε σ' όλο; τό θινωισ. ό, κι' άκό α γιατί μου έδώσατε τήν εύκαιρία νά έκτιμώσω τίς άπειρες χάρες σας και νά πεισθώ ότι ή γυναίκα είνε ένα πλάσμα άνώτερο από τον άνδρα. Τό μειδιμά σας είνε για μένα ό γιγανός; ούμανός; και τό γέλιο σας ή γλυκειά μου παρηγοριά. Σά; είπα και κάτι άλλο όταν έγνωρισθήκαμε: —Ζηλεύω έκείνον πού θα όγμνηθή από τήν τυμφορή καρδιά σας. Σά; τό είπα αυτό με συγκίνησι και με λυγίαρά, πού ποτέ δε θα έννοησετε, γιατί ποτέ δε θα μπορέσετε νά φαντασθήτε πόσο σάς αγαπώ... Πόσο σάς αγαπώ Ίουλιέττα ! Ο άνθρωπος πού αγαπάται μοιάζει με τούς θεούς;. Είθετε μία μικρή θεά στη γή μας, και σκορπίζετε τήν εύτυχία με τά γλυκά σας μάτια, πού είνε γεμάτα έπιπέκεια. Άλλοίμονο σ' έκείνον πού θα παύσετε έξίσφρα νά τον αγαπάτε. Ο ούρανός; θα σκοτεινιάσθ; γι' αυτόν και τά λουλούδια θα χάσουν τό μεθυστικό άρωμά τους.

Τί άλλο νά σά; πώ; Καθιστάτε ποιητές τούς πεζότερους ανθρώπους; με μόνη τήν εμφάνισή σας.

Δικός σας
Λουκιανός

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ

Κάθε τετραγωνικό μέλλιον τής θαλάσσης κατοικείται ως έγγιστα από 120 εκατομμύρια ψάρια, μαλάκια και άλλα ζωντανά πλάσματα.

Της δεσποινίδος Κλαριν προς τον Λαρβ.
 Ξεχνώ σου ύπέφερα έξ αιτίας σας, και σάς συγχωρώ για όσα θα ύποφέρω άκόμη. Γιατί σάς αγαπώ. Τό ξέρετε και γι' αυτό με βιασίζετε. Τά ξεχνώ όλα ! Ζώ για νά άπολύσω τή μεγάλη εύτυχία, πού μου δίνε ή παρουσίε σας ! Είθετε άδικο; και σκληρός; μαζί μου, και έν τούτοις ζω για σάς. Δέν μπορώ νά σάς γράψω περισσότερο.

Κλαριν.

Του Λαρβ προς την δεσποινίδα Κλαριν.

Τό ξέρω πώς; μ αγαπάτε. Για αυτό είμαι σκληρός; και άδικος. Η γυναίκα είνε κατωμένη για νά μός; ύπακούη. Είναί ένα έπιόλαιο πλάσμα πού χρειάζεται τήν άνδρική έπιβολή. Η έδυσθησίε σας και ή λεπτότης σας σάς; κάνει σκληρές; μας. Και μετς; είμαστε ύπερφάνοι γι' αυτό. Μά κατά βάθος; μάς κυβερνάτε με τήν γλύκα σας και τήν κλωσύνη σας.

Ποτέ δέν θι αγαπούμαι μία γυναίκα πού θαξεί σιδηράν θέλησιν και δεσποτικό χωρικτήρα. Για αυτό όλα μου άρέσετε, αγάπη μου ! Ποτέ δέν θα πάψω νά σάς; αγαπώ. Είθετε ή μόνη γυναίκα πού κατώρθωσε νά με συγκαταστή με τή μαγεία του γέλιου της. Τό γέλιο σας με γε. λζει χωριά. Είνε τόσο παιδικό και δροσερό, πού διώχνει άτό τό νού μου κάθε έννοιε και κάθε κακή σκέψη. Γλυκειά μου, είσαι μέ ή άχτίδι ήλιου στην ζωή μου. Συγχωρώ με άν καρμιά φορά σέ πιερνίνω. Με συγχωρείς; ; Πάντα δικός; σου
Λαρβ

Της «Κόρης των Άθηνων» προς τον Μπάυρον

Μιλόρδε,

Ούτε μία φράσις παρηγορητική, ούτε μία λέξις πού νά δίνη κάποια έλπίδα, ούτε ένα χαίρει... Ίτίποιε !.. Ίτίποιε !.. Έμυγες; δέν ξέρω για πόσον καιρό και μ' άφησες έδώ, μόνη, ν' άντλώ τήν παρηγοριά μου από τον πόνο μου, άφοψ; σ' δέν ήθέλησες νά μου τήν δώσ;ς.

Ξέρεις; όμως; οί τύχες των ανθρώπων είνε όμοιες; και κανένας δέν ξεφεύγει από τή μοίρα του. Τό πεπρωμένο είνε βαφύ; κι' άδυσώπητο και χωρίς νά εύχωμαι και σ' έσένα νά πάθ;ς; ό, τι σήμερα ύποφέρω έγώ έξ αιτίας σου, έν τούτοις στά γράφω αύτά για νά τά έχ;ς; ύπ' όψει σου και νά μην είσαι άλλοτε τόσο σκληρός;.

Ψε τόσο έγώ δέν θα θελήσω στο έξής; νά σέ ένοχλήσω και θα πιξώ τον πόνο μου μέσα στα δάκρυά μου.
Χαίρει
Τερέζα

Του Μαρκιδίου Βιλαρόδ προς την Νινόν ντε Λανκλό.

Τί γράμμα είσαν αυτό. Νινόν μου ! Τό χέρι τό δικό σου έχ;ς; φαίξει αυτίε; τίς γραμμές; ; Η καρδιά σου ένέπνευσε τό χέρι σου; ; Όχι, έλπίζω ότι είσαν με σιγή παρηγοριά, ζηλειε, πού σέ έκανε νά γίνης; τόσο άδικη άπέναντί μου. Τί θ' λές; ; Μίλησε καθαρά. Άν τό θελήσ;ς; , θα κάνω θυιές; όσο μεγάλε; πού ζητήσ;ς; . Ού. Θα σου δώσω τήν εύτυχία σ' ότεο τον ψεύτικο κόσμο ! Γιατί δέν είσαι όπολύτως ειλικρινής; μαζί μου και με μετεχειρίζεσαι με τρόπο ειρωνικό; ; Αυτό τό όρος; σου με άπελλάζει και ύπάρχουν στιγμές; , πού δέν γνωρίζω τον έαυτό μου. Μ' αυτό τον τρόπο δέν θα κατορθώσωμε νά κρατήσωμε ύψηλά το γότρο τής; αγάπης; μας.

Ξέρεις, Νινόν, ότι σου είμαι άφρωτισμένος; , άλλα έχει τό όριά της και ή ύπομονή.

ΤΑ ΔΕΙΠΝΑ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ

Άν μās; έρθουν κι' άπόψε τά κο-
[ούτσια
Νά περίσουμε μαζί τό δειλινό
Θά κατέβουμε στού κήπου τή γω
[νίτσια
Που τ' αγιόκλημα τή φράζει τό
[σεινό.

Στά ξυλένια θα καθίσουμε σα-
[νιάκια
Κι' άνθηρά παραμερζίζοντας κλαδί
[πολυήμαντα θ' άλλαζουμε λο-
[γάκια,
Που σαν τ' άνθη θα μυρώνουν τή
[βραδυά.

Θά λαλούνε τά πουλιά κι' άν στα-
[ματήσουν
Με τή σύμφωνη σιωπή τήν ξι-
[φνική,
Μαντολίνα θα κρατούν νά ξιναρ-
[χίσουν
Γά κορτσιε τή γλυκειά του; μου-
[σική.

Οι μικρές μας φίλες, έτσι μιμη-
[μένες,
Γλυφερά θάντο ζητήσουνε κι' έμει,
θ' άπαιγγέλουμε στροφέ; μας ται-
[ριωμένες
Με τήν άρρητη εύτυχία τής; στιγ-
[μής;.

Κι' όταν δε θα φέγγουν πειμ παρη-
[σι' άστερία

Κι' όλα τάλλα θάνε γύρω σκοτεινά
Θα σκορπίσουμε στον κήπο τήν ε-
[πίεση

Νά χορεάσουμε τή νείση πού
[πεινά...
(Άπό τό «Πρωινό Ξακίνημα»
Γ. Αθάνας

